

Tortugas: la desaceleració de les partícules

Ramon Oliver

Llàstima: Johann Felmir Goleman cèlebre científic polonès que, tal i com podeu veure a la sala FlyHard, era del tot clavadet a Carles Canut, va morir sense poder comprovar com el món científic li acabava donant la raó, i corroborava les seves teories sobre la possibilitat d'alentiment dels processos vitals de les persones. Però allò que la ciència li va negar en vida, ara li atorga el teatre. I gràcies a l'estupenda

Tortugas (Flyhard Producciones). Foto: donación de la compañía.

comèdia de Clàudia Cedó de la que podeu gaudir a la sala de Sants mentre amplieu els vostres coneixements científics, no m'estranyaria gens ni mica que l'acadèmia sueca es plantegés atorgar-li a títol pòstum un Premi Nobel que, ja posats, podria recollir la mateixa Clàudia en nom del difunt. I ara, uns moments de calma, per tal d'evitar confusions [...]

A la FlyHard hi podeu anar ben tranquils encara que l'assignatura de física se us travessés sempre a l'escola, perquè aquí el que compte de debò és la química que estableixen entre ells els personatges, i que nosaltres acabem establint també amb ells. I aquí, per al que serveixen de veritat les fórmules, és per a fer amb elles bonica roba reversible que converteix el vestuari d'aquest espectacle en un dels més imaginatius que han passat en molt de temps pels nostres escenaris. Un cop més, queda demostrat que la capacitat per posar-li una mica de fantasia al que tens entre mans, té poc a veure amb els mitjans dels quals disposes: a la FlyHard no sobren els luxes, però això no impedeix que els hi puguin acabar sortint espectacles que són un veritable luxe, com ara aquest mateix.

El que Cedó ens proposa amb molt sabia psicologia teatral (ja us ho vaig dir, que la nostra gironina autora, és també psicòloga de professió; si li fem cas a la seva forma d'entendre el teatre, fer teràpia amb ella pot resultar alhora una experiència molt lúdica) és una divertidíssima comèdia no exempta dels seus moments esbojarrats, però alhora, profundament romàntica, en el millor sentit de la paraula. Una comèdia que tant pot fer pensar en Anderson i Jeunet (per esmentar als dos cineastes citats per l'autora) com al mateix Howard Hawks de *Me siento rejuvenecer*, aquella obra mestra també molt esvalotadament científica per la que passaven Gary Grant i Marilyn Monroe. Car afegir que en l'èxit de l'experiment, hi juguen un paper fonamental les fantàstiques interpretacions dels seus quatre conillots d'índies? Potser els seus personatges tenen ritmes vitals diferents que de vegades els fan sentir l'angoixa dels desfasament. Però aquest quatre intèrprets, per contra, tenen tan clar com la seva mateixa directora el ritme que precisa una obra com aquesta: aquí, tot està prou ben sincronitzat com per a que ni baixi en cap moment la força de la rialla, ni es perdi tampoc mai el pols emocional de la història: ja us he dit que qui busqui saludable romanticisme, també se'l trobarà.